

Nät

<table border="0" cellspacing="0" cellpadding="0" width="100%" height="100%" id="HB_Mail_Container"><tbody><tr width="100%" height="100%"><td id="HB_Focus_Element" width="100%" height="250" valign="top"> </td></tr><tr><td height="1" style="font-size: 1pt"></td></tr></tbody></table><blockquote><table border="0" cellspacing="0" cellpadding="0" width="100%" height="100%" id="HB_Mail_Container"><tbody><tr width="100%" height="100%"><td id="HB_Focus_Element" width="100%" height="250" valign="top"> </td></tr><tr><td height="1" style="font-size: 1pt"> </td></tr></tbody></table><blockquote><table border="0" cellspacing="0" cellpadding="0" width="100%" height="100%" id="HB_Mail_Container"><tbody><tr width="100%" height="100%"><td id="HB_Focus_Element" width="100%" height="250" valign="top"> En dag såg de nätet. Det hade hängt obemärkt i taket i många år, sakta svajande i luftdraget av deras utandning. Ett stort moln av kvävande tyll. Taket tycktes förlorat i skuggorna, och de stod där under, plötsligt osäkra, vågade inte titta varandra i ögonen. Kväll efter kväll hade de smygande lett mot varandra och slagit på teven. I det iskalla skenet av mediaunderhållning grodde mossan. Växte sig frodig längs väggarna, i soffan. Mellan dem. Deras rödskimrande känslor försvann i det gröna luddet som de nitiskt försökte skrapa bort i frenetisk städhysteri en gång i månaden. Instängt missnöje segade sig upp för de gröna väggarna likt gasfyllda ballonger. De fyllde snart taket. Så många stumma ballonger kunde nätet inte svälja. Dammråttorna fick fritt spelrum liksom deras kvävda ord. Det fanns ingen återvändo. När den sista råttsvansen försvann började nätet röra sig. Det var då de såg det. Mossan hade spridit sig, ballongerna hotade att spränga taket och nätet gjorde sig redo

</td></tr><tr><td height="1" style="font-size: 1pt">

</td></tr></tbody></table></blockquote></blockquote>

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sistermoon med Poeter.se id #4787 innehar upphovsrätten